

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΑΡΑΜΥΘΟΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟ. 13 · ΔΙΑΡΚΕΙΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ≈ 5 ΛΕΠΤΑ

Το Γαλάζιο Τσακάλι

*Μύθος από το «Καλίλα και Ντίμνα» — ένα παραμύθι που
ταξίδεψε από την Ινδία στην Περσία*

Ένα τσακάλι πέφτει σε καζάνι με λουλάκι και
γίνεται «ουράνιος βασιλιάς» — ώσπου μια νύχτα
με φεγγάρι του θυμίζει ποιος πραγματικά είναι.

ΠΑΡΑΜΥΘΟΥΠΟΛΗ · PARAMYTHOUPOLI.GR

Το πεινασμένο τσακάλι

Πριν από πολλά πολλά χρόνια, στα μέρη της Ανατολής, ζούσε ένα τσακάλι πονηρό και πάντα πεινασμένο. Ένα βράδυ, καθώς τριγύριζε στα σοκάκια μιας πόλης ψάχνοντας κάτι να φάει, το πήραν είδηση τα σκυλιά και χύθηκαν ξοπίσω του.

Το τσακάλι έτρεχε, τα σκυλιά γάβγιζαν, οι αυλές διαδέχονταν η μία μετά την άλλη — ώσπου, πάνω στην τρεχάλα, δεν είδε μπροστά του ένα μεγάλο καζάνι που είχε αφήσει στην αυλή του ένας βαφέας. Μπλουμ! Έπεσε μέσα με το κεφάλι.

Το καζάνι ήταν γεμάτο λουλάκι, τη βαθιά γαλάζια μπογιά που βάφουν τα υφάσματα.

Ο ουράνιος βασιλιάς

Όταν το τσακάλι σκαρφάλωσε και βγήκε έξω, δεν ήταν πια ένα γκρίζο, κακομοιριασμένο τσακάλι. Ήταν γαλάζιο από τη μύτη ως την ουρά — ένα χρώμα λαμπερό και παράξενο, που κανένα ζώο δεν είχε ξαναδεί ποτέ.

Γύρισε στο δάσος. Και μόλις το αντίκρισαν τα ζώα, πάγωσαν.

— Τι πλάσμα είναι αυτό; ψιθύρισε ο λαγός.

— Τέτοιο χρώμα δεν υπάρχει στη γη, είπε το ελάφι. Από τον ουρανό θα ήρθε!

Το πονηρό τσακάλι κατάλαβε αμέσως την ευκαιρία. Φούσκωσε το στήθος του, σήκωσε ψηλά το κεφάλι και είπε με φωνή επίσημη:

— Είμαι ο Σαμουράνγκ, ο ουράνιος βασιλιάς των ζώων! Με έστειλαν οι δυνάμεις τ' ουρανού για να σας κυβερνήσω!

Τα ζώα υποκλίθηκαν ως κάτω. Και από εκείνη τη μέρα, το υπηρετούσαν σαν βασιλιά αληθινό: το λιοντάρι τού έφερνε κυνήγι, η μαϊμού το βεντάλιζε τις ώρες της ζέστης, κι εκείνο καθόταν σε έναν βράχο-θρόνο και απολάμβανε την εξουσία και τους καρπούς της, που τόσο περίεργα η τύχη έδωσε, αλλά ούτε η δύναμη, ούτε το θάρρος του, ούτε η γνώση του, του είχαν χαρίσει. Απολάμβανε χωρίς κόπο τους καλύτερους μεζέδες του δάσους και είχε για υπηρέτες τα δυνατότερα και τα εξυπνότερα ζώα.

Το ουρλιαχτό μέσα στη νύχτα

Όλα πήγαιναν ρολόι. Ώσπου μια νύχτα με ολόγιομο φεγγάρι, ακούστηκε από τα βάθη του δάσους μια αγέλη τσακαλιών να ουρλιάζει.

Αουουου... Αουουου...

Ο «ουράνιος βασιλιάς» τεντώθηκε στον θρόνο του. Κάτι ζέστανε μέσα στο στήθος του. Τα αυτιά του στήθηκαν μόνα τους, ο λαιμός του τανύστηκε προς το φεγγάρι — και πριν προλάβει να το σκεφτεί, ξέχασε τον ρόλο του και ούρλιαξε κι αυτό, δυνατά, με όλη του την καρδιά, σαν το πιο κοινό τσακάλι του κόσμου:

— Αουουου!

Τα ζώα κοιτάχτηκαν μέσα στο σκοτάδι.

— Οι ουράνιοι βασιλιάδες... ουρλιάζουν; ρώτησε σιγανά ο λαγός.

Κανείς δεν απάντησε. Μα από εκείνη τη στιγμή, όλοι είχαν μια υποψία.

Και το πρωί, σαν επίτηδες, έπιασε μια δυνατή ανοιξιιάτικη βροχή. Το νερό έτρεχε ποτάμι πάνω στον «βασιλιά» — και μαζί του έτρεχε, σταγόνα σταγόνα, το γαλάζιο λουλάκι. Όταν σταμάτησε η βροχή, πάνω στον βράχο-θρόνο δεν καθόταν κανένας Σαμουράνγκ. Καθόταν ένα μουσκεμένο, γκρίζο, ντροπιασμένο τσακάλι.

Τα ζώα το έδιωξαν από το δάσος, κι εκείνο έφυγε τρέχοντας, χωρίς να κοιτάξει πίσω — όπως τρέχει, στο τέλος, κάθε ψέμα.

Έτσι το αφηγήθηκε το Αηδόνι από το Σιράζ στα παιδιά του Νηπιαγωγείου, ένα βράδυ στο Πήλιο.

— Σαμουράνγκ; είπε ένα παιδί. Σαν το Σιμούργκ ακούγεται!

— Έτσι κάνουν τα ψέματα, χαμογέλασε το Αηδόνι. Ντύνονται με ονόματα που μοιάζουν αληθινά. Γι' αυτό θέλουν προσοχή τ' αυτιά μας.

Σημείωμα πηγής: Ο μύθος του γαλάζιου τσακαλιού προέρχεται από την ινδική Παντσατάντρα και ταξίδεψε στην Περσία μέσα από το «Καλίλα και Ντίμνα», τη μεγάλη συλλογή μύθων που μεταφράστηκε στα μεσαιωνικά περσικά και αραβικά και από εκεί σε όλο τον κόσμο. Η διασκευή της Παραμυθούπολης απευθύνεται σε παιδιά.

Τα παραμύθια και οι μύθοι υπάρχουν για να ταξιδεύουν. Μπορείτε να μοιραστείτε αυτή την ιστορία, διατηρώντας πάντα την πηγή της:
paramythoupoli.gr